

Jeg havde nu ventet, at det Spørgsmaal, jeg havde stillet til Ministeren, vilde have vakt Statsrevisionens Opmærksomhed, og at den nærmere vilde have undersøgt dette Spørgsmaal; men jeg har forgjæves søgt efter Oplysninger i Statsrevisionens Betænkning, og jeg har derfor selv — saa godt jeg kunde — maattet skaffe mig den fornødne Underretning og tror da, at Sagen hænger saaledes sammen. Jeg veed ikke bestemt, hvad den vestindiske Hærsafdeling koster hvert Aar. Jeg antager, at det er mellem 2 à 300,000 Kr. Det kan imidlertid godt være, at dette ikke er rigtigt; men det gjør ogsaa mindre til Sagen. Hvor skal man nu finde disse Udgifter opførte? Jeg har ikke kunnet finde dem paa nogen Finantsloov, men endelig fandt jeg en Veiledning i Statsregnskabet. I dette er der et Bilag 4, som har det forresten lidt vildledende Navn „Saldo af Forsurer og Deposita“. Dette Bilag findes Side 202 og 203 i Statsregnskabet, og paa den sidstnævnte Side staar opført den ikke ubetydelige Sum af 1,428,594 Kr. 88 Dre som Mellemregning med Kolonialkasserne i Vestindien. Der tænker jeg mig, sagtens disse Udgifter skjule sig, thi noget Laan har den høitærede Finantsminister ikke forlangt og ikke faaet Lov til at give den vestindiske Kasse. Altsaa, jeg tænker mig, at Sagen er gaaet saaledes til, at den høitærede Minister ikke giver Kolonialkassen noget Laan, men giver den et Forskud. Fra et almindeligt Standpunkt er der ikke nogen stor Forskjel paa Forskud og Laan, men det kan gjerne være, at der fra et Bogholderistandpunkt kan være nogen Forskjel paa, om man laaner eller giver Forskud; det veed jeg nu ikke rigtig, og jeg kan, som sagt, ikke med Bestemthed sige, at Sagen er gaaet saaledes til. Jeg har imidlertid fundet Bestyrrelse for min Mening i, at denne Post i de sidste 4 Aar er været paa en betænkkelig, jeg kan gjerne sige gradvis Maade. Denne Post udgjorde i Finantsaaret 1878—79 kun 422,000 Kr., i Finantsaaret 1879—80 steg den allerede med en halv Million, nemlig til 953,000 Kr., og senere er den stadig stegen, saaledes at den i 1880—81 udgjorde 1,111,000 Kr. og i 1881—82 1,400,000 Kr. Altsaa, her er en stadig Fremgang, en stadig Forøgelse, som vel kunde tyde paa, at der er anvendt Penge til Udbetaling af Lønning til

de vestindiske Soldater. Det kan godt være, at det ikke forholder sig saaledes, men da jeg ikke kan finde nogen Bevilling i det Diemed, og da Kolonialkassen jo ikke engang kan betale Renter og Afdrag af de Laan, Staten har ydet den, altsaa vel heller ikke har kunnet udrede Lønninger til Soldater, har jeg som sagt tænkt mig Forholdet som antydet. Saa fremt den høitærede Minister ikke maatte ville give Oplysninger derom, beder jeg Statsrevisionen om at søge oplyst, hvem der i Virkeligheden bærer Udgiften til de vestindiske Soldater, hvem der udreder de virkelige Penge. Bogholderispørgsmaal bryder jeg mig ikke om; det, jeg ønsker at vide, er, hvem de virkelige Penge, den virkelige Udgift falder til Byrde til Svende og Sidst. Det var blot dette, jeg troede, at det kunde interessere Thinget at faae oplyst. — Det har været mig en særlig Tilfredsstillelse at se, at ogsaa en anden Sag, som blev reist fra dette Things Side ifjor, og som jeg ogsaa har haft en Del med at gjøre, nemlig Spørgsmaalet om Invalidepensionernes Forhøielse, er bleven optagen af den høitærede Finantsminister, idet han har fremsat et Lovforslag desangaaende i det andet Thing. Det er mig vel en Støffelse, at den høitærede Minister ikke har fremsat sit Forslag i dette Thing, for det Første, fordi det er et finantsielt Forslag, og dernæst, fordi det jo er dette Thing, der har sat Sagen i Bevægelse, men der kan jo have været Grunde for først at gaa til det andet Thing, efter som dette jo er mindre optaget af Forretninger end Folkethinget. Derved skal jeg da heller ikke dvæle. Jeg tror, at den Forhøielse, der er foreslaaet, nemlig 25 pCt., er for lille; vi Forslagsstillere her i Thinget havde foreslaaet 50 pCt., og Resultatet kunde da mulig blive en Forhøielse med en Trediedel, altsaa 33 1/3 pCt. Under den Udsigt til almindelig Standsning, der er tilstede, idet der jo ikke er Udsigt til, at andre Love end Finantslove komme igjennem, skulde jeg meget ønske, om denne lille Lov angaaende Invalider kunde „glide gennem Soldet“, saaledes som den høitærede fungerende Formand (Berg) ifjor udtrykte sig; thi der er virkelig en meget høi Grad af Trang til at komme Invaliderne til Hjælp. Invaliderne vilde vel ellers ikke have grebet til en Udvei, der synes noget befynderlig, nemlig at henvende sig til Publi-